

A februári tanácsülésről

A városi tanács február 26-án tárgyalta tanácsülésen az 1957. évi költségvetés zárszámadását.

Az ellenforradalmi események után komoly feladatot jelentett az 1957. évi tanács költségvetés tervszerű, eredményes és takarékos végrehajtása.

A részleteiben tárgyalta és a tanács tagok által megvitatott és elfogadott költségvetési zárszámadás pártunk és kormányunk gondoskodását tükrözte vissza városunk dolgozóira. Megállapítottuk, hogy a közel 11 millió forintos költségvetésből a város dolgozóinak egészségügyi, szociális, gyermekgondozói, üzemi egészségügyi, körzeti orvosi ellátására, a városi bölcsődére, az elaggott és vagyonatlan lakosok rendszeres segélyezésére az évi költségvetés 41 százalékát fordítottuk.

Kulturális célra: óvodák, napköziotthonok, általános iskolákra, ahol több, mint 2500 gyermek tanul, ezenfelül a zeneiskolára, a városi könyvtárra az évi költségvetés 30 százalékát használtuk fel. A tanácsülésen kihangsúlyozták tanács tagjaink a társadalmi tulajdon eddigénél fokozottabb védelmének fontosságát, hogy ne fordulhasson elő a jövőben olyan eset, mint ami a Sütőipari Vállalatnál és az inotai malomnál megtörtént.

A közégfejlesztési alap 1957. évi zárszámadásait is ezen a tanácsülésen tárgyalta. A közégfejlesztési alap 1958. évi összeállítását a párt, a Hazafias Népfőnt és a tanács tagok aktív közreműködésével, de a választókerületek dolgozóinak meghallgatásával is, március hóban történik meg és kerül nyilvános megvitatásra.

Célunk, hogy olyan közégfejlesztési tervet állítsunk össze közös összefogással, amely alkalmas lesz a város mindhárom kerületében az adott lehetőségekhez képest, a város szépítésének, azonkívül bizonyos mértékben kulturális és közegészségügyi téren meglévő hiányosságok megszüntetésére.

A társadalmi tulajdon fokozott védelme érdekében a városi népi ellenőrzési bizottság megalakítása április hó végéig megtörténik.

Ezen a tanácsülésen szobakerült a nők elhelyezésének biztosítása, amelyre névze a Községgazdálkodási Vállalat jelenlévő igazgatója kijelentette, hogy a pétfürdői kertészetben 30-40 nő elhelyezését biztosítani tudja.

Szentiványi Kálmán:

A VÖLGY EMBEREI

Utközben arról beszélgettek, mi baja lehet Ballónak? Tán a tüdeje — hiszen az erdőn mindig köhécselt. S megvan a hajójegye. Am a kikötőben is megvizsgálják őket, esetleg visszaktülik. Boronyák erre legyintett, nem veszik azt olyan komolyan...

egénykedett az esti szél, de a rügszagú levegőben lehetett érezni, tavasz van már. A szuppos házak előtt eper- és akácfaik hajladoztak, valamiért szólt a harang a templomtoronyban. Bepálinkázott fuvarosok álltak eléjük a kocsmá előtt. Két lovat hajszoltak a sötétben, bekötötték a kövel rakott kocsnak mind a négy kerekét, de amint az izzadt lovak kiértek az ablak fényköréből, a hát- és kereküket azonnal kiengedték, addig a cimborák cibálták a kissé részeg vevőt... Pattogtatták az ostrot, kurjongatva dicsérték a lovakat.

Elkapták a két jó barátot, mindenáron a kocsmába cibálták őket, hogy tanúként írják alá az egyezséget, mert írásbeli jótállást ígértek a részeg embernek. Boronyák ráállt volna — mert azt gondolta, így könnyebben szabadul —, de Szabó elhúzta őt, ezek úgyis bepörlölik egymást, kinek van kedve törvényt járogatni? Akad oda-bent tanu, akármit aláírnak egy pohár borért, pálinkáért.

A régi istálló körül, ahol a favágók téli szállása volt, megmaradt a még lombtalan erdő. Egymás énekébe vágva trillázott a sok madár, mintha az érkezéket köszöntenék. Piroška érdeklődve nézett körül, amint Boronyák az ajtó kinyitotta, s kissé megrezzent az ismeretlen neszekre, ahogy egerrek iramodtak a sarkok felé, és a tető tartófaiban jobban megfogóztak a denevérek.

— Egyelőre lerakodunk — mondta Boronyák izgatott hangon. Letette a csomagokat, és amint felgyenesedett, el akarta kapni a lány pillantását, de nem sikerült, az a falat nézte. Hallgattak egy sort. Sűrűsödött, majd lobbot vetett a feszültség közöttük, Boronyák átkarolta és magához rántotta Piroškát. Szólni nem tudott. De egyült jöttek ide, a lány vele tartott első szóra... Am most hátravetett fejével ellenkezett, nem tudta ugyan ki tépni magát az ölelésből, a csókot éppen csak tűrte, nem adta vissza,

azután szinte ellökte magát a férfitől, s átugrotta a küszöböt, kiszaladt.

Boronyák úgy állt néhány pillanatra, mint a szélütött. Csak lassan eszmélt rá, hogy mi történt, s kitámolygott a szabadba. Piroška az egyik közeli cserfa törzsének támaszkodott, könnyben úszó szemmel, a falu felé fordulva kémlelte a ritkuló, pársz homályt. Úgy tett, mintha nem hallaná a mellette álló Boronyákot, aki egyre nevéen szólalagatta, mintha mást nem tudna kimondani, s egyre csak azt ismételtette: Piroška... Piroška...

Kéze öntudatlanul babralt a cserfakéreg szabályos árkaiban, s különös, idegen hangon szólalt meg nagysokára:

— Nem lett volna szabad idejőnőm magával...

— De hát miért?

— Még kérdezi? — Piroška rónézett, hangjában kimondhatatlan szomorúság, szinte némává keményedett bánat parázslott, amelyet Boronyák semmiképpen nem bírt megérteni, de égette, perzselte őt.

— Ne haragudjon, Piroška, ne haragudjon. — Mit mondhatott volna? Az emberi szó nagyon szegényes az érzések kifejezéséhez. Ami a lélekben rezdül, köznapira zúzza magát a szavak korlátjain. Sokáig néztek egymásra, s végül a gondolatuk összeütközött. Megértették és megsajnálják egymást.

— Piroška, érte meg...

— Mit kéne megértenem?

Reszkető lélekkel fogta karon a lányt, s az nem ellenkezett. Kivezette a gyalogúton a tisztás szélére, ahol lejtősödik a völgy, leültek egy tuskóra. Mintha őket akarná üdvözölni, sárga fénykévekben zengett, lehajította a fejét, sirt.

— Űgye tudja, hogy szeretem? Nagyon szeretem.

Mintha megütötte volna Boronyák rekedt beszéde, izgatottan ugráló szavaira csak bólintott. Arcán s félig behunyott szemében ismeretlen erejű bánat felhőzött. Most idősebbnek látta őt, mint egyékor, olyan volt a szorosán kötött sötét kendőben, mintha a korábbi vidám Piroškának a nővére lenne, aki éppen temetésről jött, s bár a könnyei apadtak, belül annál jobban zokog.

— Előbb kellett volna megmondanom, de nem volt hozzá erőm... Nem mertem, nem lehetett...

Új vezetőség a KISZ-nél

A kohón belül megtartották a KISZ vezetőségválasztó taggyűlést, amely arra enged következtetni, hogy az új vezetőség előrelendíti a KISZ munkát. Felülvizsgálta a KISZ brigádok munkáját, megmutatta az egyes területeken előforduló hibákat, és patronálói akarnak lenni a kulturális élet fellendítésének is. Már május 1-re kultúrálisorszárral készülnek.

Vezetőségválasztó ülés az önkéntes tűzoltóknál

A Várpalotai Önkéntes Tűzoltó Egyesület március 2-án vezetőségválasztó ülést tartott. Elnökül Szabó Károly nyugalmazott tanítót választotta meg, parancsnokul Káráz János dolgozó parasztot.

Az egyesület tagjai közül számszerűen már évtizedek óta kivészik részüket a segítő munkából, mint például id. Szabó Károly bognármester. Az egyesület munkáját 1952-ig fejlődés jellemezte, régi hírnevük és becsületük megszerzése érdekében elhatározták, hogy újból kivívják a lakosság megbecsülését és a felsőbb parancsnokság elismerését.

Kiképzési tervet dolgoznak ki, melynek értelmében vasárnaponként gyakorlati munkában veszik ki részüket.

A barátság levele

KEDVES IVÁN BARÁTOM!

Ezzel a megszólítással kezdődött az a levél, amelyet nemrég hozott a posta Csehszlovákiából Várpalotára, Csiky Iván címére, aki többéves derekas munkával építette ki Várpalotát és a szlovák bányavárosok valóban testvéri kapcsolatát. A levelet aláírta „Fricó” Rodrich Gajer Kremnicai (Körmöcbányai) bányász, a Kérdéti Nemzeti Bizottság (a magyar megyei tanácsnak megfelelő szerv) tagja, Csiky elvtárs szerint, nemcsak ő maga, hanem mindenki nagyon szereti „Fricó”-t, aki nemrég tanult magyarul. A szerkesztőség úgy gondolta, hogy ezek a levelek a közvetlen barátság építésének legjellemzőbb téglái s így a helyesírási hibákat sem javította ki — mert Gajer elvtárs nem jó magyarsággal, de jó szívvel küldte őszinte szeretetét a magyar dolgozóknak. Ime a levél:

Először is bocsás meg, hogy olyan későn válaszolok. Már a mamám is szidott, hogy nem fogtam hozzá az íráshoz. No jött közbe mindég valami más, és az utolsó két heten át több volt a munka mint szokott lenni, mert a pártunk Központi Bizottságunk levélét irányult az összes párttagokhoz és országunk dolgozóhoz, javaslattal a mi közgazdaságunk vezetésének javításával. No és mi a nemzeti tanács tagjai megkaptunk szintén a mi feladatunkat és ezt kellett a mi választó körzetünkben felelősen elvégezni. Azért is késtem. No hiszem hogy nem haragszol.

Biztosan tük is hallottatok a gyász híret, hogy a mi szeretet és nagyon becsült második munkás Körtársaságunk elnöke elvtárs Antonín Zápotocky 13-án meghalt. Elvesztettünk egy nagy harcost a munkásosztály győzelméért a szocializmus első harcosai sorából, amely nem csak a saját népének jövőjét látta de az egész világ dolgozó érdekeiért is harcolt. Nagy és gazdag hagyományt hagyott nem csak a mi dolgozó népünknek, de az összes kommunista a munkáspártoknak, a mi közös eszmének megvalósításának hasznára lesz.

Most a leveledhez kel hogy forduljak. Először is túl becsülted meg azt amit mint jó barátunk számtam. Hiszen azt hiszem, ha akár csak egy kicsit ismerős és tisztességes emberől van szó, akkor az a kötelességünk ha alkalom akad és mint vendég jön, köi hogy mint amit tudunk adni adjunk és szolgáljunk neki mennyire tudunk. Másképp ha még olyan barátról van szó amely külföldről jön köi, hogy tisztelettel fogadjuk és megmutatjuk neki mindent amit megmutatni tudunk, hogy megszerese a mi szép országunkat is. Igaz, hogy a multban a mi két országunk népe nem élt ilyen közös megbecsülésben.

Ugy mint mi személyes jóbarátságot kötöttünk egy remélem idővel nem csak a mi népeink hanem az egész világ népe mint barátok egymás mellett élni fognak. Csak az köi, hogy kik ismerik az utat a közös célhoz, hogy cselekedettel mutassák azoknak, amelyek még nem ismerik, vagy még nem akarják ismerni.

En is csak látom és látni fogok, hogy minél közelebb ismerjük minden népet és életét, kulturáját és gazdasági haladását, legyen ez iparban vagy földművelésben, s másképen. Becsülöm minden tisztességes dolgozó embert, legyen akár mely népek a tagja. S mindég adósnak fogom tartani magam azért aki nekem kedvséssel és öszinteséggel barátságot bemutatott.

Iván barátom az a fő, hogy jól érezted tégeded kedves aszszonykádál együtt a mi kis városunkban és környékén. Hiszen Te is nagyon törődted arról tavaly hogy ne hiányzon nekünk sem, mikor nálatok voltunk. Ugy ez csak egy része hogy tudtam vissza adni azt amit nálatok a sziveségben kaptam.

Szervusz jó barátom, jó szerencsét.

Fricó

Megjelent: „Új Csehszlovákia” 1958. januári számában.

Nem volt hiába

Jugoszláv film

Jugoszlávia egyik mocsaras vidékén gyakran járnak szerencsétlenül az emberek, belefutnak a mocsárba. Különösen a háború után volt nagyon gyakori az ilyen „véletlen” baleset. A bizottság, amely esetenként megállapítja a sajnálatos szerencsétlenséget, teh-tetlennek bizonyul, nem tudja kinyomozni a valódi okokat. A mocsár melletti kis faluba egy napon új orvos érkezik, a fiatal Jure. Itt született, s most, tanulmányai befejeztével örömmel tér vissza.

Az első napok után lassan kibontakozik Jure előtt a falu képe. Vidéken az emberek ritkán járnak orvoshoz, legtöbbször a kuruzsló Csarkát keresik fel, aki már sok embert tett el láb alól. Jure elhatározza, hogy minden körülmények között kiragadja a falut a babona, a lévhit és Csarka karmaiból. De hogyan?

Egy helybéli fiatalember, Mijo segítségével ismerkedik meg közelebbről Jure doktor Csarkával. Mijo kis testvére, akit előbb a javasszony kezel, a doktor keze között hal meg. A szomorú hír futótűzként terjed el, s tovább erősíti Csarka amúgy is nagy tekintélyét. De Jure nem adja fel a küzdelmet. Csónakkal járja be a mocsár környékét, keresi fel a betegeteket. Majd egy napon a gyilkos Csarkát éppen Jure kérésére tartóztatja le a rendőrség.

Vjera egyre kellemetlenebbül érzi magát a faluban. Férje sokat van

távol a háztól, ő pedig unatkozik. Egy napon a szépasszony öszszommagolja ruháit, s titokban elhagyja férjét. Jure megviseli a csapás, de nem veszi el a fejét, tovább küzd elvei megvalósításáért.

S amikor leghűségesebb bajtársa, Mijo is a mocsár áldozata lesz, elhatározza, megnézi közelebbről Csarka házat. A javasszony lakása elhagyatottan áll a mocsár közepén. De csak kívülről elhagyott, pedig Csarka már hosszú idő óta a börtönben ül. Ekkor döbben rá Jure, hogy a kuruzsló volt usztasa fia, Radek, akiről mindenki azt hiszi, hogy halott, él és ott lakik az anyja házában. A doktor felfedezéséről azonnal értesíti a hatóságokat, akik szemmel tartják a házat.

Jure doktor magányában a csinos Bojka varázsol egy kis derűt. Titokban találkoznak délutánonként a mocsár partján. Egy alkalommal Bojka, amint Jure-t várja, Radek-kal, a javasszony fiával találkozik. A férfi dulakodni, erőszakoskodni kezd a leánnyal. Szinte az utolsó pillanatban ér oda Jure. Vad párviadal kezdődik, amelyet a rendőrség megjelenése szakít meg. Radekot letartóztatják, ekkor derül ki, hogy a mocsárban eltűnt ártatlan emberek gyilkosa ő volt. Jure és Bojka fáradtan, csapzottan érkeznek meg a rendelőbe, ahol már várják őket a falusiak, akik a napokkal ezelőtt meghirdetett ol-tásra jelentek meg.

(Folytatjuk.)